

LIBRIS

We know
books

IVAN
VÎRÎPAEV

O îmbrățișare
insuportabil de lungă

Teatru

Traducere din limba rusă și note de Raluca RĂDULESCU

CARTIER

Cuprins

<i>Nota autorului</i>	5
<i>Nota traducătoarei</i>	7
BEȚIE (2012)	9
VIESPILE DE VARĂ NE ÎNȚEAPĂ CHIAȘ ÎN NOIEMBRIE (2012).....	73
O ÎMBRĂȚIȘARE INSUPORTABIL DE LUNGĂ (2014).....	109
LINIA SOLARĂ (2015)	167
CONFERINȚA IRANIANĂ (2017).....	207
NELINIȘTE (2019)	271
<i>Notele regizorilor</i>	316

Piesă în două acte

* * *

*Am să mă-mbăt până la moarte,
Ca să-mi duhnească groapa-a vin.
Ca beatul, la mormântul meu venit,
De-abur, a doua oară să se îmbete!*

* * *

*La dracu' și cu postul, rugăciunea, moscheea și mullahul!
Vom bea o cupă plină-n cinstea lui Allah.
Trupul nostru în nesfârșitele-i schimbări
Se preface ba în ulcior, ba în cupă.*

* * *

*Tot ce vezi e doar o arătare
Doar formă, că esența nimeni n-o vede.
Sensul imaginilor nu încerca să-l înțelegi –
Stai liniștit deoparte și bea vin din cupă!*

(Omar Khayyam, Rubaiate)

PERSONAJELE

MARTA – o fată tânără și frumoasă, 21 de ani

MARK – directorul unui important festival internațional de film,
46 de ani

LAURA – model, 30 de ani

MAGDA – prietena Laurei, 30 de ani

LAWRENCE – soțul Magdei, 35 de ani

GUSTAV – bancher, 53 de ani

LORA – soția lui Gustav, 40 de ani

KARL – bancher, 50 de ani

LINDA – soția lui Karl, 47 de ani

RUDOLF – PR manager, 30 de ani

MAX – manager de operațiuni bancare, 32 de ani

MATHIAS – advertising manager, 31 de ani

GABRIEL – director adjunct al unei firme de construcții, 31 de ani

ROZA – prostituată, 22 de ani

ACTUL I

SCENA 1

Noaptea. O stradă. Pe stradă, în fața ușii unui restaurant închis de mult stă o fată tânără, Marta. Marta e beată. E într-o rochie scurtă de vară, iar în mână are o poșetuță. Marta e extrem de beată. Nu se poate ține bine pe picioare, se clatină dintr-o parte-n alta. Starea de ebrietate face ca silueta ei firavă să se legeze când în dreapta, când în stânga, când înainte, când înapoi, pare o foaie de ziar suflată de vânt pe stradă. În sfârșit, Marta face câțiva pași într-o singură direcție, își pierde echilibrul și se prăbușește într-o băltoacă murdară. După ce cade, Marta scoate câteva sunete nearticulate, din care cu greu se poate înțelege ceva de genul „pentru ce toate astea?”.

Marta zace în băltoaca murdară. Încearcă să se ridice. Face un efort și se ridică în patru labe. Pe față îi curg picături de apă murdară. Hainele de pe ea sunt pline de noroi. Picioarele goale îi sunt la fel de pline de noroi. Marta încearcă să se ridice. Se ridică în picioare. Se pipăie pe șoldul drept și încearcă să-și găsească poșetuța. Apoi pe cel stâng. N-o găsește.

Marta se uită pe jos. Poșetuța e în băltoacă. Marta se apleacă să o ia, își pierde echilibrul și cade din nou în băltoacă. În cădere se lovește destul de tare și strigă din nou ceva neinteligibil gen: „Cine face asta, pentru ce?”. Intră Mark. E foarte beat și abia își mișcă picioarele. Mark o observă pe Marta, care zace în noroi, vrea să se ducă la ea, dar nu-i iese din prima, pentru că se clatină dintr-o parte în alta. Face câțiva pași înainte, apoi câțiva pași înapoi, apoi iarăși înainte. S-ar zice că Mark interpretează un ciudat dans comic. Într-un final, Mark reușește să ajungă la Marta. Stă în picioare lângă ea și se uită cum acesta încearcă să se ridice.

Marta încearcă să se ridice, reușește să ajungă în genunchi, apoi, sprijinindu-se cu mâinile de pământ, încearcă să-și ridice fundul și să-și îndrepte picioarele. Mark urmărește mișcările Martei, dar corpul lui se înclină excesiv înainte și, făcând o mișcare rapidă cu mâinile, Mark se dă câțiva pași înapoi, dar se ambiționează să rămână în picioare. Mark își păstrează echilibrul și se apropie din nou de Marta. Marta nu a reușit să se ridice în picioare și s-a hotărât să se odihnească puțin.

S-a hotărât să stea puțin. Să stea în aceeași băltoacă din care încearcă să iasă. Marta s-a așezat în fund și și-a întins picioarele goale. Stă chiar în mijlocul băltoacei. Mark se uită la Marta. În mintea lui se desfășoară un proces de gândire. Mark, clătînându-se dintr-o parte în alta, ajunge lângă Marta, care e așezată în băltoacă. Mark vrea să se apropie mai mult de ea, dar nu-i iese din prima. Până la urmă, Mark ajunge lângă Marta și îi întinde mâna.

MARK: Moți ș-apci. (Poți s-o apuci.)

Marta se uită la Mark fără să înțeleagă ce vrea de la ea. Mark își trece mâna prin fața ochilor ei.

MARK: Breu s-jt. (Vreau să te ajut.)

Marta se uită la Mark și îi întinde mâna. Mark o ia pe Marta de mână și o trage spre el. Marta încearcă să se ridice. Mark se clatină foarte tare, dar nu dă drumul mâinii Martei. În sfârșit, Marta reușește să se ridice într-un genunchi, apoi în celălalt. După un timp, reușește să se ridice într-un picior. Mark o trage cu toată puterea pe Marta de mână, Marta se ridică în picioare, își pierde echilibrul și cade peste Mark, care își pierde de asemenea echilibrul, nu mai e în stare să o susțină pe Marta și cade cu ea cu tot în aceeași băltoacă. În cădere, țipă amândoi. Lui Mark îi scapă un „N-am rezistat?!”, iar Martei, un „Nu era nevoie?!”.

Mark și Marta zac o vreme în băltoacă. Primul care încearcă să se ridice este Mark. După câteva încercări eșuate, reușește în sfârșit să se ridice în genunchi. Între timp, Marta zace nemișcată în băltoacă. Mark încearcă să se ridice din genunchi, dar nu-i iese, își pierde echilibrul și cade din nou în genunchi. După a treia încercare nereușită, Mark se hotărăște să se târască puțin într-o parte în patru labe, ca un câine. Mark se târăște afară din băltoacă și se așază lângă ea în fund. S-a murdărit tot. E tot plin de noroi. Mark se uită la Marta, care zace în băltoacă.

MARK: Hei, t... tud... Ei...

La auzul vocii lui Mark, corpul Martei face câteva mișcări. Marta își ridică puțin capul. Se uită înapoi. Pe față îi curg picături de apă murdară. Marta se ridică în patru labe și se târăște spre Mark. Marta se duce de-a bușilea până la Mark și se așază lângă el. Mark se uită la Marta și dă din cap aprobator.

MARK: Păi, da.

Marta își șterge fața cu mâinile, pare că și-a venit puțin în fire. Mark se uită îndelung la Marta, încercând parcă să înțeleagă de ce își șterge fața cu mâinile. Mark se uită la Marta și apoi începe să vorbească. I se împleticește limba în gură și pronunță cu mare greutate fiecare cuvânt.

MARK: Ideea e să vezi. Asta-i tot. Ideea e să vezi. Și-atât.

Marta își ridică privirea și se uită la Mark. Pare că încearcă să înțeleagă ce se întâmplă. Și Mark se uită la Marta.

MARK: Dar cine ce vede? Ei bine, asta e deja o întrebare.

Marta se holbează la Mark, încercând, după toate aparențele, să înțeleagă cine este bărbatul din fața ei.

MARTA: Dar cine întreabă?

MARK: Eu, Mark.

MARTA: Da' cine ești tu?

MARK: Eu sunt Mark.

MARTA: Tu ești Mark?

MARK: Eu sunt Mark.

MARTA: Eu nu știu nimic, absolut nimic.

MARK: Trebuie să vedem scopurile și obiectivele pe care ni le impunem singuri. Asta e tot.

MARTA: Am uitat, cum ziceai că te cheamă?

MARK: Mark.

MARTA: Și de ce stăm noi aici, Mark?

MARK: Ca să găsim diamantul regal, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Pe mine mă cheamă Marta, nu Gulbahar.

MARK: E o replică dintr-un film.

MARTA: Da' pentru ce?

MARK: Dintr-un film iranian care se numește... deja nu-mi mai aduc aminte cum...

MARTA: Pentru ce?

MARK: Pentru că l-am văzut și acum îți ofer și ție ce am văzut eu, Maia.

MARTA: Marta. Mă cheamă Marta.

MARK: Iar eu sunt directorul festivalului de film Mark Gardenitz.

MARTA: Tu ești beat mucii.

MARK: Și tu cine ești, Gulbahar?

MARTA: Deocamdată nu știu încă cine sunt. Sunt în căutarea priurului eu și îmi vine să borăsc.

MARK: Borăște, numai nu pe costumul meu, pentru că sunt directorul festivalului de film și nu pot să fiu plin de vomă. Apropo, pe mine mă cheamă Mark, sunt aici în vizită.

MARTA: Ești în vizită, Mark?

MARK: Da, sunt în vizită la prietenii mei, care mi-au dat să beau până m-am făcut pulbere... să mă omoare și mai multe nu...

MARTA: Adică acum o să mori, Mark?

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar. Când murim, ne ia la el Cel de Sus, asta e tot.

MARTA: Of, of, of! Ce porcării fără sens mai zici și tu! Asta e diaree verbală, ce trâncânești tu acolo. E pur și simplu de căcat ce spui.

MARK: Moartea nu există, asta e tot.

MARTA: Chiar e de căcat ce zici. E un căcat atât de mare tot ce zici!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Termină.

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Ți-am zis să termini.

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Termină, auzi, eu cu cine vorbesc?!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Ține-ți clanța, m-auzi? Ți-am zis să-ți ții clanța!

MARK: Moartea nu...

Marta începe să-l lovească pe Mark peste față și să țipe.

MARTA: Taci, taci! Închide gura! Tacă-ți fleanca! Mucles! Zât!

Mark, ferindu-se cu mâinile de loviturile Martei, continuă să repete.

MARK: Moartea nu există. Nu. Moartea nu există.

MARTA: Taci! Te rog, taci! Tacă-ți gura! Nu mai repeta căcatul ăsta!
Îmi face rău!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

MARTA: Acum o să-mi vină să vărs de la tot căcatul ăsta. Taci, taci!

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă Gulbahar.

Marta se repede la Mark cu toată puterea ei și încearcă să-i închidă gura cu mâinile.

MARK: Moartea nu există, preafrum...

MARTA: Ține-ți clanța, bestie...

MARK: Nu există, preafrumoasă...

MARTA: Hai, tacă-ți fleanca, mucles!

MARK: Moartea...

MARTA: Bestie, ești un animal, asta ești! Ține-ți clanța...

MARK: Moartea nu există, preafrumoasă...

MARTA: Tacă-ți clanța, bestie, ține-ți clanța...

Mark își mișcă încontinuu capul și nu o lasă pe Marta să se atingă de fața lui. Marta îl lovește pe Mark peste ceafă. Mark ridică o mână amenințătoare și o lovește cu toată puterea pe Marta peste față. Marta zboară într-o parte și se prăbușește pe caldarâm. Zace nemișcată la pământ.

MARK: Trebuie să-ți cântărești bine mișcările înainte să acționezi. Trebuie să acorzi atenție propriilor gânduri. La ce te gândești? Întreabă-te singură la ce te gândești înainte să începi să vorbești. Eu sunt director de festival internațional de film și știu foarte bine ce se întâmplă în capul vostru. Aveți în cap numai frică și neîncrederea în ziua de mâine. Care dintre voi nu se teme să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer să facă un pas în față! Cine nu se teme să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer să facă un pas în față! Vă întreb: cui nu-i e frică să nu se îmbolnăvească de

nenorocitul ăla de cancer să facă un pas în față! Cui nu-i e frică să nu se îmbolnăvească de nenorocitul ăla de cancer?!

Liniște. Și-abia acum se instalează adevărata liniște. Acum stăm toți aici și ascultăm adevărata liniște. Ei, da, asta e.

Mark tace. Stă și ascultă liniștea. Marta zace la pământ, începe să plângă în hohote. Mark stă și ascultă hohotele Martei.

HEBLU

SCENA 2

Apartamentul Laurei. Un living mare, în care sunt două canapele, trei fotolii, două măsuțe de cocktail și ziare. Pe pereți sunt fotografii și postere din filme. Pe unul dintre pereți sunt construite rafturi pe care sunt cărți și DVD-uri. Lângă fereastră e un acvariu mare cu pești mici roșii. Podeaua e acoperită cu un covor alb pufos. Pe mese și pe jos sunt multe sticle goale de bere, vin, vodcă, whisky etc. Peste tot sunt farfurii cu mâncare, vin vărsat, scrumiere răsturnate. În cameră sunt Laura și Magda. Amândouă sunt foarte bete. Se aude și o muzică, Laura și Magda stau în picioare, îmbrățișate în mijlocul camerei, pare că dansează, dar în realitate doar încearcă să își păstreze echilibrul, ca să nu cadă. Laura și Magda se țin una de alta, dar se clatină dintr-o parte în alta. Scena arată ca duelul a doi luptători de sumo. Reușesc să se oprească pe loc pentru o secundă. Magda își ridică privirea și se uită la Laura.

MAGDA: Știi, vreau să te întreb ceva, știi? Vreau să te întreb ceva, numai că e ceva foarte important, știi de despre ce e vorba? Răspunde-mi, știi despre ce e vorba?

LAURA: Nu știu.

MAGDA: Nu știi.

LAURA: Nu știu unde e ceea ce spui tu, unde sunt toate astea?

MAGDA: Aici.

LAURA: A, aici?!

MAGDA: Da, aici. Totul e aici! Liniște și iubire. Și așa cum ești tu, și așa cum sunt eu, și nava cosmică a inimii mele își va lua zborul pentru totdeauna.

LAURA: Ce frumos! Ce frumos!

MAGDA: Cine îi deschide ușa unei femei când stă în fața ei?!

LAURA: Ce frumos! Ce frumos!

MAGDA: Păi, să-i deschidă ușa, să-i aducă apă! Iar lacrimile să se transforme în picături de ploaie!

LAURA: E super! E foarte frumos! Hai, mai zi!

MAGDA: Doamne, universule, iartă-mă pe mine, roaba ta.

LAURA: Super, super! Doamne, universule, super!

MAGDA: Doamne, îmbată-mă și scoate-mă din minți! Doamne, du-mă acolo unde aș fi ca și cum singură. Doamne, iarta-mă. Doamne, iartă-mă.

Marta o împinge pe Laura și, clătinându-se foarte tare, face câțiva pași într-o parte.

MAGDA: Nu mă poți ierta, nu-i așa? Nu mă poți ierta, așa consideri tu că nu mă poți ierta, da?

LAURA: Ei, ei, ei, tu nu ești cu nimic vinovată.

MAGDA: Sunt vinovată, mă poți ierta? Sunt vinovată, mă poți ierta?

LAURA: Tu n-ai nicio vină, ei, ei, ei!

MAGDA: Ba sunt vinovată, mă poți ierta?

LAURA: Tu nu ai nicio vină.

MAGDA: Ei, ei, ei, mă poți ierta?!

LAURA: Tu nu ai nicio vină. Nu ești vinovată!

Abia ținându-se pe picioare, Magda se duce spre Laura.

MAGDA: Iartă-mă, te rog, iartă-mă. E singura dată în viața mea când rog pe cineva așa de tare să mă ierte!

Magda și Laura se întâlnesc în mijlocul camerei și se îmbrățișează.

LAURA: Ei, ei, ei.

MAGDA: Ei, ei, ei.

LAURA: Ești minunată, ești iubirea mea, ești o comoară, ești aur curat, ești un diamant.

MAGDA: Doamne, sunt așa de rea!

LAURA: Ești un diamant!

MAGDA: Doamne, eu nu te iubesc decât pe tine, înțelegi, numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Numai pe tine, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

MAGDA: Doamne, eu te iubesc numai pe tine, înțelegi, numai pe tine, Doamne.

LAURA: Și eu tot numai pe tine te iubesc, Doamne.

Magda și Laura fac câțiva pași într-o parte, își pierd echilibrul și zboară într-un colț al camerei, cad peste o masă, trântind toate sticlele și farfuriile cu mâncare de pe ea. În cădere, Magda și Laura strigă: „Ajută-ne, Doamne, ajută-ne! Ajută-ne! Ajută-ne!”. Strigătele lor îl fac pe Lawrence să vină în fugă. Și el e la fel de beat. Lawrence e într-un costum office, dar complet ud, din mânecile lui curge apă. După cum arată, pare că a intrat în cadă cu costumul pe el. Lawrence, clătînându-se foarte puternic, aleargă în living și se oprește în mijloc. Din el curge apă.

LAWRENCE: Cine ce-a stricat aici? Dreg eu tot imediat!

Magda și Laura zac pe jos, lângă masă.

LAURA: Lawrence, ajută-ne, o să murim.